

W zarzucie piątym skarżące podnoszą, że naruszony został art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 oraz obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE, a także w art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Twierdzą one w tym względzie, że przy ustalaniu wysokości grzywien pozwana w sposób arbitralny odstąpiła od przedstawionej w zaskarżonej decyzji metody obliczania.

W zarzucie szóstym skarżące twierdzą, że wobec przekroczenia zakresu uznania i naruszenia zasady proporcjonalności przy ustalaniu wysokości grzywiny, pozwana naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003.

W ramach zarzutu siódmego skarżące podnoszą, że naruszony został art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ pozwana nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w odniesieniu do kwestii o zasadniczym znaczeniu.

W zarzucie ósmym skarżące podnoszą wreszcie, że pozwana naruszyła wynikające z art. 27 rozporządzenia nr 1/2003 oraz art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo skarżących do bycia wysłuchanymi, gdyż nie zostały one wysłuchane co do kwestii o zasadniczym znaczeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2010 r. — Grebenshikova przeciwko OHIM — Volvo Trademark (SOLVO)

(Sprawa T-394/10)

(2010/C 301/79)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elena Grebenshikova (Petersburg, Federacja Rosyjska) (przedstawiciel: adwokat M. Björkenfeldt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Volvo Trademark Holding AB (Göteborg, Szwecja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie R 861/2010-1; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „SOLVO” dla towarów z klasy 9

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Volvo Trademark Holding AB

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Wielkiej Brytanii graficzny znak towarowy nr 747361 „VOLVO” dla szerokiej gamy towarów i usług; zarejestrowane w Wielkiej Brytanii słowne znaki towarowe nr 1552528, nr 1102971, nr 1552529 i nr 747362 „VOLVO” dla szerokiej gamy towarów i usług; słowne wspólnotowe znaki towarowe nr 2361087 i nr 2347193 „VOLVO” dla m.in. towarów i usług z klas 9 i 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą przepisów tego artykułu; naruszenie przez Izbę Odwoławczą ogólnej zasady prawa UE dotyczącej równego traktowania i naruszenie art. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) oraz naruszenie art. 2 Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej.

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. — Stichting Corporate Europe Observatory przeciwko Komisji

(Sprawa T-395/10)

(2010/C 301/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stichting Corporate Europe Observatory (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: S. Crosby, Solicitor i S. Santoro, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianego odrzucenia wniosku potwierdzającego skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji odrzucającej złożony zgodnie z rozporządzeniem nr 1049/2001⁽¹⁾ wniosek skarżącej w przedmiocie dostępu do pewnych dokumentów dotyczących negocjacji handlowych pomiędzy UE i Indiami.

W uzasadnieniu niniejszej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła rozporządzenie nr 1049/2001 nie udzielając odpowiedzi na jej wniosek potwierdzający w wymaganym terminie.

Po drugie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła rozporządzenie nr 1049/2001 i traktat odrzucając w sposób dorozumiany jej wniosek potwierdzający bez podania żadnych powodów lub bez podania powodów zgodnie ze standardami wymaganymi przez traktat i Trybunał.

Po trzecie skarżąca podnosi, że nie udzielając odpowiedzi na wniosek potwierdzający Komisja naruszyła istotny wymóg proceduralny lub prawo.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Zucchetti Rubinetteria przeciwko Komisji

(Sprawa T-396/10)

(2010/C 301/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Zucchetti Rubinetteria SpA (Gozzano, Włochy) (przedstawiciele: M. Condinanzi i P. Ziotti, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżonej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- posiłkowo, zniesienie lub obniżenie nałożonej na skarżącą grzywny;
- także posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny poprzez uwzględnienie wniosku o wzięcie pod uwagę okoliczności łagodzących na podstawie pkt 29 wytycznych w sprawie metody obliczania grzywien;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ta sama decyzja, która jest przedmiotem sprawy T-368/10 Rubinetteria Cisał przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które podniesiono w wyżej wymienionej sprawie. W szczególności skarżąca twierdzi, że produkty, o których mowa w decyzji, należą do trzech odrębnych rynków, że Zucchetti jest obecna jedynie na rynku armatury i że w decyzji Komisji nie zdefiniowano na wstępie właściwego rynku. Decyzja zawiera także błędy w zakresie oceny obszaru geograficznego rynku oraz skutków kartelu dla funkcjonowania rynku.

Skarżąca dodaje, że rekonstrukcja porozumień lub uzgodnionych praktyk, która doprowadziła Komisję do wniosku, że skarżąca uczestniczyła w pojedynczym, złożonym i ciągłym naruszeniu art. 101 TFUE, jedynie na podstawie zachowań o znamionach zmowy, jakie miały miejsce we Włoszech, jest wadliwa, a sformułowane wnioski nie zostały uzasadnione. Komisja nie wykazała bowiem w żaden sposób, że skarżąca miała świadomość bezprawności postępowania innych przedsiębiorstw, którym zarzucane jest uczestnictwo w kartelu.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2010 r. — ara przeciwko OHIM — Allrounder (Przedstawienie obuwia sportowego z literą A na boku)

(Sprawa T-397/10)

(2010/C 301/82)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ara AG (Langenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)